Зоран Милосављевић Крагујевац)

НА ЈЕЗЕРУ

Стојим на обали безименог
језера
Вода каже да ми сенку нема
Појеле је рибе до ивера
Можда ми језеро немили крај
спрема

Шевар пара ветар ту што пева
Чамци бразде мекано стакло
Сунцу на усни бела ватра снева
Шумом весла језеро се макло

Из увеле ал једине бенке
На бег пошла кораком без ногу
Жегла вода и провидне сенке
Дан ми рече да више не могу

Ја да гледам позориште воде
Паде завеса попут црног сјаја
Гле и чамци сад без весла
броде
Дрвени путници миле до свог
краја

САН МОЈЕ МАЈКЕ

Зар је моја мајка сањала
Кога ће да роди
Била је то дечја бајка
Плов чамца по морској води

Август тај златни месец
Чијег се двадесетог дана
Родио нови месец
Што плаче у наручју мајке
без бола и рана

Зар је моја мајка сањала
Кога ће да роди
Њен син песмина барка
Броди по речима сребрној води

У колевци где гргольи месец
Место пелена стоје песме и
гумени зец
Место млека из мајчине дојке
Поета беба дојди сок шљива са
усни девојке